

βάλτος

βάλτος, ο, ουσ. [<μσν. βάλτος, βάλτον <σλαβ. blato], ο βάλτος· (στη γλώσσα της αργκό) ο πρωκτός: «τον βάζει συνέχεια σ' όποιον βάλτο βρει και δεν μπορεί ν' απαλλαγεί απ' τα σαπρόφυτα και τις τριχομονάδες»·

- όποιος πάει στο βάλτο να κυνηγήσει, θα γελαστεί, όποιος μπλέκει σε ύποπτες, σε βρόμικες υποθέσεις υφίσταται και τις δυσάρεστες συνέπειες: «να προσέχεις πολύ με ποιους κάνεις παρέα και σε τι δουλειές μπλέκεις γιατί, όποιος πάει στο βάλτο να κυνηγήσει, θα γελαστεί». Συνών. *όποιος ανακατώνεται με τα πίτουρα, τον τρώνε οι κότες / όποιος ανακατώνεται με τα σκατά, τον τρώνε τα γουρούνια / όποιος ανακατώνεται με τα χώματα, μπαίνουν στα μάτια του / όποιος κλοτσάει τ' αγκάθια, πονάνε τα πόδια του / όποιος κοιμάται με σκύλους, σηκώνεται με ψύλλους.*

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας